

HOMENAXE AOS NÁUFRAGOS

Un ano máis deixamos esta sección en boca dos escolares de Bueu, froito dese concurso que Os Galos convoca cada ano con motivo do Día das Letras Galegas, onde se poñen en relación as distintas xeracións e xorden bonitas e tenras comunicacións. Temos constancia, así o reflicte a revista escolar do CEIP Montemogos, do moito sentimento amosado nesta sección.

A nosa homenaxe este ano vai para os náufragos desas embarcacións anónimas, as pequenas embarcacións que faenaban nos penedos ou preto da costa, dentro das rías. Non hai naufraxios anónimos, evidentemente, pero hainos nos que soa máis o nome do barco có dos homes. A eses homes precisamente, dorneiros, gameleiros, xeiteiros e polbeiros de Bueu queremos render neste exemplar a nosa sentida homenaxe, esta vez baixo o puño de Sara Gómez García de 12 anos, do CEIP Montemogos Beluso.

A DORNA DE EDUARDO

Esta historia contouma a miña avoa Josefa Sánchez Meira e comeza así:

Un día de verán o irmán da miña avoa, que se chamaba Eduardo, e o seu cuñado Xaime, como de costumbre, saíron pescar na dorna de Eduardo. Saían á mañá e regresaban ao atardecer. Todas as noites, para comprobar se había bo tempo, escoitaban a radio pero esa noite estropeóuselles e non o puideron facer.

Á mañá seguinte, cando chegaron á Praia de Beluso, colleron a dorna e marcharon cara á illa de Ons a pescar. Alí encontráronse con outros mariñeiros que tamén estaban faenando. Pola contra, como estes mariñeiros si oíran a radio a noite anterior, dixéronlles que marchaban para terra porque se achegaba un gran temporal. Eles responderon que quedaban un pouco máis porque aínda non pescaran nada e querían volver con algo á casa. Os outros mariñeiros, tras a resposta, fóronse.

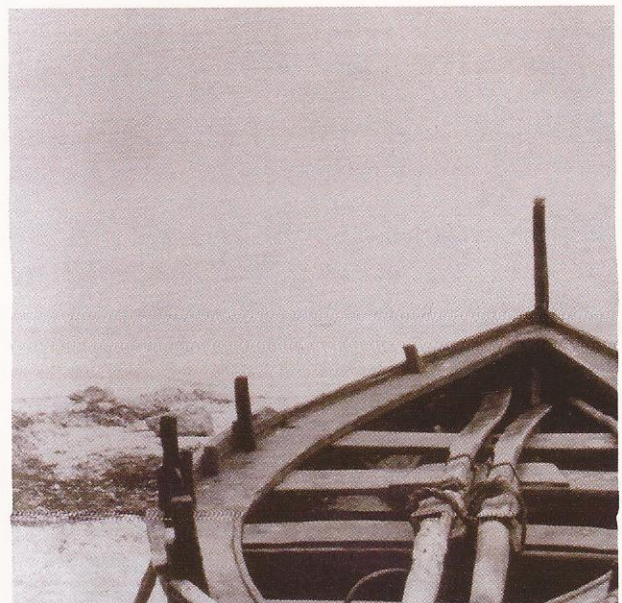
Unha hora despois comezou o anunciado temporal e sucedeu o peor. Non se sabe moi ben o que aconteceu, pero existe unha teoría:

Como Xaime non sabía nadar, cando caeu da dorna abaixo Eduardo debeu de tirarse ao mar en busca del; cando tentou subilo, Xaime debeu de suxeitarse a el e afogaron os dous.

Esta teoría dedúcese porque apareceron enriba da dorna unhas zapatillas de Eduardo. Só é unha teoría xa que os dous están mortos aínda que os seus cadáveres nunca apareceron.

Ese mesmo día a muller de Xaime co disgusto púxose de parto e tivo un fillo ao que lle puxeron o nome do pai, na súa memoria.

Disto xa pasaron trinta anos.

HOMENAXE AOS NÁUFRAGOS

Un ano máis deixamos esta sección en boca dos escolares de Bueu, froito dese concurso que Os Galos convoca cada ano con motivo do Día das Letras Galegas, onde se poñen en relación as distintas xeracións e xorden bonitas e tenras comunicacións. Temos constancia, así o reflicte a revista escolar do CEIP Montemogos, do moito sentimento amosado nesta sección.

A nosa homenaxe este ano vai para os náufragos desas embarcacións anónimas, as pequenas embarcacións que faenaban nos penedos ou preto da costa, dentro das rías. Non hai naufraxios anónimos, evidentemente, pero hainos nos que soa máis o nome do barco có dos homes. A eses homes precisamente, dorneiros, gameleiros, xeiteiros e polbeiros de Bueu queremos render neste exemplar a nosa sentida homenaxe, esta vez baixo o puño de Sara Gómez García de 12 anos, do CEIP Montemogos Beluso.

A DORNA DE EDUARDO

Esta historia contouma a miña avoa Josefa Sánchez Meira e comeza así:

Un día de verán o irmán da miña avoa, que se chamaba Eduardo, e o seu cuñado Xaime, como de costumbre, saíron pescar na dorna de Eduardo. Saían á mañá e regresaban ao atardecer. Todas as noites, para comprobar se había bo tempo, escoitaban a radio pero esa noite estropeóuselles e non o puideron facer.

Á mañá seguinte, cando chegaron á Praia de Beluso, colleron a dorna e marcharon cara á illa de Ons a pescar. Alí encontráronse con outros mariñeiros que tamén estaban faenando. Pola contra, como estes mariñeiros si oíran a radio a noite anterior, dixéronlles que marchaban para terra porque se achegaba un gran temporal. Eles responderon que quedaban un pouco máis porque aínda non pescaran nada e querían volver con algo á casa. Os outros mariñeiros, tras a resposta, fóronse.

Unha hora despois comezou o anunciado temporal e sucedeu o peor. Non se sabe moi ben o que aconteceu, pero existe unha teoría:

Como Xaime non sabía nadar, cando caeu da dorna abaixo Eduardo debeu de tirarse ao mar en busca del; cando tentou subilo, Xaime debeu de suxeitarse a el e afogaron os dous.

Esta teoría dedúcese porque apareceron enriba da dorna unhas zapatillas de Eduardo. Só é unha teoría xa que os dous están mortos aínda que os seus cadáveres nunca apareceron.

Ese mesmo día a muller de Xaime co disgusto púxose de parto e tivo un fillo ao que lle puxeron o nome do pai, na súa memoria.

Disto xa pasaron trinta anos.

